

Neka je hvala Allahu,Gospodaru,Uzvisenom,koji ima najljepša imena i svojstva,koji se iznad Arsa uzvisio,koji samo obozavanje zasluzuje.

Neka je hvala Allahu,Gospodaru,Uzvisenom,koji ima najljepša imena i svojstva,koji se iznad Arsa uzvisio,koji samo obozavanje zasluzuje.

Hvala Mu koliko je potebno da se postigne Njegovo zadovoljstvo,neka mu je hvala na pocetku i na kraju,hvalom lijepom blagoslovljenom.

U sahih hadisu je doslo da je jedan musliman iskreno se Allahu zahvalio u prisustvu Poslanika a.s.pa je on na to rekao:Uistinu sam vidio trideset meleka kako se natjecu koji ce od njih prihvatiti tvoje rijeci i odnijeti Gospodaru svjetova! Zato i ovo djelo,kao i sva druga hairli djela zapocinjemo sa zahvalom Allahu, a Allah je za sebe odabrao rijeci subhanallahi ve bi hamdihi,i te su mu rijeci od svih drugih posebno drage.

Neka je selam onome koji je odabran od Allaha da ponese titulu Poslanik Allahov,Muhammedu s.a.v.s.,koji nas je poucio svakom dobru,i upozorio nas na svaki,i najmanji oblik zla.

Allahu daj da na ovom prolaznome svijetu okusimo slast slijedjenja njegovog sunneta,u svim oblicima zivljenja,da na sunentu umremo i na sunnetu prozivljeni budemo!

Gospodaru nas,daj nam na buducem svijetu jednu veliku blagodat,a to je da budemo komsije najboljem covjeku historije,daj da ga gledamo svaki dan,da se s njim u Dzennetu vjecnom druzimo,smjeskamo i veselimo,daj nam komsiluk Poslanika a.s.v.s,kucu pored njegove,blizinu njegovu,miris njegov da osjetimo,oci njegove svaki dan da gledamo,rjeci njegove da slu-samo,na usluzi da mu budemo,mi,nase zene i nase porodice!

A zatim:

Uistinu nema vece slasti u vjeri od slasti prvog zalogaja islamskog,slasti prvog dana u robovanju Alahu Uzvisenom,prvog harfa naucenog,prvog namaza klanjanog,prvog posta isposcenog,prve marke Allahu u zajam darovane,prvog

pogleda u Kuran,prve tople rijeci brata u vjeri i bratu u vjeri,prvog osmijeha iskrenog,prve sadake podijeljene,prvog stajanja pred Allahom,prvog uzdaha u ime Allaha,prve noci ne prospavane zbog Allaha,prve suze prilivene,naprotiv,suza prolivenih,jer ko je taj ko je Allahu dao jednu suzu samo,a da mu nije dao jos mnogo vise.

Kad bih mogli da se vrate dani kada smo veseli krenuli u dzamiju da naucimo prve harfove iz sufare,kad bi mogao da se vrati taj osjecaj sreće,taj rahatluk u nasim grudima,bogatstvo duše koje smo osjecali,snaga morala koju smo prozivljavali! Snaga vjere i elana koju osjeća pocetnik u vjeri, ne može da se predoci u dovoljnoj mjeri.

Na predavanje smo isli na veliku udaljenost,pa kada je to zahtjevalo po nekoliko sati voznje,desetine kilometara,a danas tesko je otici na ders iako je to preko puta.

Pisali smo dersove,pomno slusali,nismo stedjeli novac za knjige,pred ocima smo imali samo ahiret.

Voljeli smo i nadasve postovali nase ucitelje.

Nekad smo slusali i po tri ili cetiri predavanja na dan,ali to nam nije bilo dosadno,niti mnogo.

Tako to biva kad se vjera uci u pocetku i kada se krene putem vjere.

Covjek je u takvom stanju blizak Allahu dz.s.,On je taj koji pomaze da slusamo sto On zeli,da gledamo s cim je On zadovoljan,da pricamo lijepe rijeci.

Nismo tada pricali o drugima,jer smo imali samo jedan cilj,a to smo mi.

Dakle,svako je sam sebi bio cilj,u smisli,sve sto radim radim za sebe, da se promijenim,da zaradim sevap,da se ocistim od grijeha koji su se natalozili u dugom period lutanja.

Nismo imali vremena za druge.

Nismo zeljeli da imamo vremena za njih,osim u dobru.

Nismo nalazili vrijeme da druge ogovaramo,da se grijesimo o njih.

Ucili smo o grijesima i ostavljali ih,ucili smo o dobru i natjecali se da ih sto vise cinimo,kao da cemo sutra umrijeti.

Prokleti Iblis i njegova druzina(sejtani)nisu imali mjesta u nasem zivotu,nisu mogli konaciti u nasim kucama,jer se u njima cuo Kuran,nisu mogli jesti za nasim soframa,jer se na njima ucilo bismillah,nisu mogli biti na nasim sjelima,jer se na njima pricalo o vjeri.

Drzali smo se daleko od mjesta gdje svira muzika,gdje zene sluze muskarce,i gdje se otvaraju vrata grijehu.

Nismo tada imali inetrnet,vecina bi se odrekla i televizora,strahujuci od grijeha(ne smatram da je haram imati ga u kuci),imali smo manjak informacija,ali visak dobrih djela definitivno.

Na ulici smo obarali poglede,kako to Allah od nas zahtjeva u Kuranu,nismo se upustali u preopsirne razgovore sa zenama,kao i one s muskarcima,izbjegavali sve one situacije gdje bi mogao doci u pitanje nas iman.

Vjerovatno jedino ono sto nam je tada nedostajalo bio je nedostatak mudrosti u pojedinim situacijama,ali mudrosti i danas nedostaje i onima koji imaju i vise znanja nego sto smo ga mi tada imali.Na kraju krajeva mozda oni svojim mudrim

fetvama nekad naprave vise stete nego mi svojim nemudrim postupcima. Usvakom slucaju, iz gresaka treba izvuci pouku.

Zatim su "dosle godine" gladne" u kojima je, uglavnom, pojedeno od imana ono sto smo tada nakupili, ponisteno djela ono sto smo nagomilali, jer smo sutnju i zikr, zamijenili gibetom, i nemimetom, potvorama i uvredama, lazi- ma i prevaram, laznim kletvama i psovkama (da Allah sacuva!).

Oci su nase postali sundjeri koji su upijali sve sto se pred njih pojavilo, usi su slusanje Kurana zamijenili slusanjem jalovih rasprava, a u najgorem slucaju i muzike (u slasticarnicama, kahvanam, i restoranima)

Grijesi i grijesi su padali na nasa srca i sejtan je preuzimao inicijativu.

Dobri smo bili dok smo mi bili u napadu i dok smo mi imali inicijativu.

Udaljavali smo se od ibadeta, a samim tim i od Allaha i Njegove milosti.

U nase kuce sejtan je sve cesce navracao, one su postale bojna polja, mjesta stalnih svadja muzeva i zena, problema s djecom i sl.

Kuran se nije cuo iz njih.

Knjige su umjesto u nasim rukama bile na policama nasih vitrina.

Dersovi su postali monotoni i dosadni (da Allah oprostii!)

Daije vise nisu bile zanimljive.

Imali su prevelike brade. nisu bili aktuelni.

Slast u ibadetu je nestala, namazi su postali forma, učenje kratko.

Gotovo da nema insana da nije prozivio ovako nesto.

Gdje je izlaz pitas me? Sta da radim? Kako da povratim onu slast? Da li je to uopce moguće?

Naravno, svjedocim ti I kunem se Allahom da je to moguće!

Ali, na pocetku odmah da znas, za tu slast ce trebati mnogo truda i odricanja.

Prvo, kao pokajnik Allahu i povratnik Njemu treba da znas da je od sartova tevbe za odredjene osobe bjezanje iz pokvarene sredine.

Sta to znaci? To znaci da se odredjeno vrijeme dok ne vratis tu slast trebas odreci svih onih mjesta gdje si dovodio u pitanje svoj iman, gdje je on slabio, mjesta koja su bila uzrok tvog nemara i slabljenja.

Skloni se u dzamiju, pobjegni Allahu, bas onako kako Allah od tebe trazi kada kaze u suri Az-Zarijat, 50.: "Zato bjezite Allahu."

Dzamija je kuca pokajnika, kuca muhadzira koji je ucinio hidzru Allahu bjezeci od grijeha. To je veoma bitno da uradis. Sjedi i razmislijaj u dzamiji o svome stanju, vrati onaj mir koji si osjecao, jer tvoj nemir koji se naselio sada u tvoje srce je glavni tvoj problem. To je nemir je dosao od grije-ha. Moras postici mir s Allahom, moras se ocistiti. Spominji Allaha u dzamiji, zikr cini i ibadeti. Sve to radi u dzamiji. O ponasanju u kuci cu ti reci nesto kasnije.

Ucini sadaku! Ali nadji nekoga ko je u velikoj potrebi, i kad bude davao sadaku nek to bude tajno, jer je rekao Poslanik a.s.: "Tajna sadaka gasi Allahovu srdzbu." Allahu ekber! To je nasa nada! Kupi prosjaku burek, odve-di ga na kafu, sjeti se Poslanika a.s., i zamisli ga kako jede s gubavcem iz iste posude. Da, ima jedan hadis koji kazuje tako.

Pobjedi oholost u sebi, uzmi za druga siromaha.

Majka. Zar nisu vec puna usta!? Zar nije dovoljno receno!

Kakve veze ima majka sa stanjem tvoga imana i povracanjem slasti vjerovanja!

Za svako putovanje treba njen blagoslov, jer njena dova za nas se prima, a tako je i kad zelimo putovati Allahu. Sta znamo, mozda smo bas prema njoj pogresili pa nam Allah uzeo blagodat slasti vjerovanja.

O majcice, halali mi! Blagoslovi me na putu moje hidzre Allahu!

Zagrlj je i poljubi u celo, daruj joj poklon kakav nikom nikad nisi darovao, pokaj se za svako slovo gresno prema njoj, svaki pogled u kome je nedostajalo milosti i svaki pogresan uzdah. Naravno i ocu cini dobro,

Nastavi putovati Allahu, i na tom putovanju spremi Knjigu jednu.

Bez nje neces moci vratiti slast.

Kuran nek zauzme mjesto u tvome zivotu kakvo je nekad imala.

Kuran mora imati mjesto u tvom zivotu kad si na internetu (posjecuj stranice o Kuranu, slusajuci Kuran), kad si u kuci (imaj svoj dio koji ces svaki dan prouciti, odmah se zaposli da naucis novu suru), kad si na putu (uci ga u vozu, u autu nek ti uci), istjeraj sejtane njime iz kuce svoje. Ako ovo uradis, osjetices da se polahko ali sigurno vraca neki cudan i lijep osjecaj rahatluka u tvoje grudi. Osjetices kako ti je srce sve mekse, kako ti je sve ljepse. Na dobrom putu si Allahov robe, ali ima jos nesto.

Zar ima iko da je uradio nesto bez Allahove pomoci!?

Za osvajanje velike deredze vjerovanja neophodna je podrška od Uzvisenog. Moras biti svjestan da ti je potrebno da bude s tobom u svakom danu, svakom satu, naprotiv, u svakoj minuti i sekundi. Ako te ostavi samo minutu, ne mogu ti garantovati da ces uspjeti.

Zato okreni svoje srce Allahu i reci: "Gospodaru ne dozvoli da nasa srca skrenu nakon sto si nas uputio!"

I reci: "O Ti koji okreces srca ljudi, ucvrsti moje srca na vjeri!"

"O Ti koji okreces srca ljudi, ucvrsti moje srce na pokornost Tebi!"

Dove moras uciti vise nego ikad, jer ti se boris za nesto sto je najteze vratiti.

Dove moras uciti, jer ti sad imas neprijatelja koji te vreba vise nego ranije.

Dovu ne zaboravi, uci je kad ides putem, kad sjedis u kuci, kad zapocinjes svoje poslove.

Namaz moras da klanjas polahko, s mnogo zikra u njemu, s iskrenom dovom na sedzdi. Poslaniku a.s. spomenut je jedan covjek koji kod sebe ima losih djela (kradja, bio je lopov), ali klanja, dakle, obavljao je namaz, pa je rekao: "Namaz ce ga odvratiti od toga!" Covjek je uvijek u toj borbi izmedju dobra i zla, i mora ustrajati u namazu, pobjedice dobro.

Dalje, pazi se od ljudi, od onih ljudi s kojima ti nije dobro, koji kvare tvoju vjeru i ponasanje. Bjezi mudro od njih, ne ostavi ih potpuno, vec se sacuvaj njihova zla. Uputi im mudar savjet. Ne dozvoli da te na tvom put do Allaha-vog zadovoljstva ometa ni vlastita supruga, ni drug, ni dijete, niti bilo ko.

Ovo o drustvu je najbitnije, jer ono sto ti napredujes u svom imanu danas u svojoj kuci, u dzamiji, u stanju ti je los drug unistiti u jednom satu.

Ne potcijeni ni jedno dobro djelo na ovom putu, kao ni jedno malo lose djelo. Sedzdu svoju obogati istgfaram. Nek ti ucenjak bude najbolji prijatelj, jer danas su ljudi u belaju jer im najbolji prijatelji nisu ucenjaci, vec svi drugi pre nego oni.

Odgovorio: Daijja Miralem Mehic.